

Preek n.a.v.
Lukas 23: 34a
DE VOORBIDDER AAN HET KRUIS
door

Ds. J Spelt.

1950- 1960
predikant te
Dinteloord en Prinsenland

3 MAÀRT-1937

Lijdensoverdenking

DE VOORBIDDER AAN HET KRUIS.

Zingen Ps. 22 : 3

Lezen: Wet. des Heeren.

Psalm 40: 1-12

Zingen: Ps, 3 : 2

Ps. 147 ; 2 en 6

Ps. 86 : 3

PSALM 22 : 3

u smeekten zij, van mensenhulp ontbloot,
En zijn gered; zij hebben in hun nood
Op U vertrouwd, van schaamte nimmer rood,
Na hun gebeden.
Maar Ik, Ik ben een worm, van elk vertreden;
Een worm, geen man;
Een spot en smaad van mensen,
Wien 't boze volk, naar zijn baldadig wensen,
Beschimpen kan.

Alleen met diep ontzag en heilige eerbied, mag de onheilige mens den heiligen God naderen. Job verfoeit zich in stof en as, als hij zich voor den Heere stelt Mozes moet de schoenen van zijn voeten trekken als hij staat bij het brandende braambos. Er moet heilige vrees zijn bij den kleinen mens, waar de grote en heilige God zich openbaart. Dit mogen wij ook wel bedenken, als wij in de lijdensweken het kruis van Golgotha naderen. Telken jare toch stelt de gemeente van Christus zich aan het kruis van Christus. Het kruis, dat is een plaats van geweldige Godsopenbaring. Uit het kruis vlammen op de vuurtongen van Gods rechtvaardige toorn over de zonde en ongerechtigheid van den mens. In den Gekruiste hoopt zich op de last van den toorn Gods tegen de zonde van het ganse menselijke geslacht. Bij het kruis staan wij voor het gericht Gods en dus ook. voor onze verlorenheid. En toch is Christus in dat gericht niet onder gegaan. Dat is heerlijk. Daardoor wordt de plaats van ons gericht de plaats van ons

geluk. Waar wij van heilige vrees worden doortrild ontvangen wij tevens vrijmoedigheid om op God te hopen, Want Christus werd als een worm van elk. vertreden, opdat wij niet beschaamd zouden staan. Daarom, nader de kruispaal niet anders, dan met diep ontzag. Naar Golgotha moeten wij niet gaan als sensatie mensen. Op Golgotha is het heilig land, vanwege de nabijheid Gods en waar God is, is alleen plaats voor zondaren, voor verdrukte en door onweer voortgedreven. Wie Golgotha, den schedelberg wil beklimmen, doe het met het kleed der ootmoed omhangen. Alleen wie zoo komt, zal daar het wonder der genade kunnen zien en horen. Ook wij willen thans ons scharen om het kruis. Niet om, te zien nu allereerst. Niet om met ontzetting te aanschouwen het bitter lijden, maar om te luisteren naar onzen Voorbidder: Onzen Voorbidder aan het kruis.

Laat ons daartoe overdenken het woord, dat gij kunt vinden in Lucas 23 : 34a.

"En Jezus zei; Vader! vergeef het hun, want zij weten niet, wat zij doen".

PSALM 3 : 2

Maar, trouwe God, Gij zijt
Het schild, dat mij bevrijdt,
Mijn eer, mijn vast betrouwen;
Op U vest ik het oog;
Gij heft mijn hoofd omhoog,
En doet m' Uw gunst aanschouwen.
'k Riep God niet vruchtloos aan;
Hij wil mij niet versmaan
In al mijn tegen heden ;
Hij zag van Zion neer,
De woonplaats van Zijn eer,
En hoorde mijn gebeden.

Johannes heeft van Jezus gezegd, dat Hij het licht was in de duisternis, maar dat de mensen de duisternis liever hebben gehad, dan het licht. Dit laatste werd op Golgotha wel duidelijk en klaar bewezen. Israël drijft zijn Messias uit naar de plaats der terechtstelling. Men heeft Zijn doodvonnis afgeperst en nu zal men zich van dezen lastige Rabbi ontdoen. Hij was te scherp om langer te worden aangehoord. Hij bracht te veel verwarring

om hem. langer te laten leven. Vreselijker en merkwaardiger gebeuren greep er nog nooit plaats op deze aarde. Christus Jezus, de enige en eeuwige Zone Gods, Die een ongekende heerlijkheid bij den Vader had, eer de wereld was, wordt door kleine, fanatieke mensen voortgedreven op den Via Dolorosa, den weg der smart. Als de Hoofdschedelplaats is bereikt, wordt getracht het licht, dat gekomen is tot verlichting der heidenen, te blussen. Nu worden de kruisbalken aan elkaar getimmerd en het moede lijf van den Zoon des mensen wordt er op uitgestrekt en vastgetimmerd. O, vreselijk schouwspel! Een volk, dat Zijn redder vermoordt. Een menskind vergrijpt zich aan den Zoon van God. Maar wat is nu het goddelijk antwoord op dezen gerechtelijke moord? Zal nu de bliksem van den hemel neerschieten om deze onverlaten dodelijk te treffen? Toen Korach en zijn helpers den knecht des Heeren tegenstonden, opende zich de aarde en deze snoodaards voeren levend ter helle. Zal dan nu, nu de Zone Gods wordt aangetast, het gericht kunnen zwijgen? Zulk een gerechtsoefening greep wel plaats toen de knecht werd aangerand, maar nu de Meester wordt gefolterd, zwijgt het goddelijk oordeel.

Het enige antwoord, dat op de doffe hamerslagen wordt gehoord, welke somber klinken door de geestelijk zwaar geladen atmosfeer, is een gebed. Een gebed van Jezus. Hij, Die reeds in den stillen vrede raad tot Hogepriester was gezalft, lijdt ook als zoodanig aan het kruis der smarten. Hij stelt hier Zijn lichaam als het volkomen offer voor de zonde maar Hij vervult ook de andere zijde van het priesterambt, namelijk het bidden. Hij heeft gebeden, zoals nooit een mens gebeden heeft, zoals Hij ook geleden heeft als nooit een mens heeft geleden. Er was geen lijder als Hij, maar ook geen bidder als Hij. Hij maakt de kruispaal tot een kansel, vanwaar Hij Zijn hogepriesterlijke bede doet klinken over de gehele aarde. In Zijn laatste woorden, welke weinig en sobere zijn, predikt en bidt Hij voor de gehele wereld. Als wij er dus op letten, waar Jezus bidt, dan is dit het aangrijpende, dat Hij bidt onder de geweldigste smart. Hij bidt, dat is: *Hij* zoekt het goede, Hij zoekt het behoud voor Zijn moordenaars, in plaats van Zijn macht te openbaren en ze weg te slaan met Zijn machtige hand. Hij bidt juist nu, omdat Hij is de lijdende knecht des Heeren, Hij kwam niet om eigen behoud te zoeken, maar om wat verloren was, het eeuwige leven te geven. Hij was de gave van Gods eeuwige liefde en daarom is in Hem de goddelijke lankmoedigheid betoond.

Een bede, uit een liefdehart, ruist over de hoofden der omstanders. Een stem van tedere zondaarsliefde in plaats van een losbarsten van Gods toorn

en grimmigheid. Dit is een rijke weldaad, dit is één van de eerste weldaden van het kruis. Omdat Jezus zich wilde laten kruisigen, verzonk de wereld aanstonds na de zondeval, niet in een zee van ellende, maar mocht de lieflijke stem van het evangelie over de hoofden der mensen ruisen. Jezus bad aan het kruis voor zondaren en dus is er genade ook voor ons. Daarom wordt het oordeel over ons nog uitgesteld en roept de Heere ons, nog in eeuwig erbarmen.

Jezus bidt! Maar nu mogen wij het dan ook wagen als arme zondaars aan de voet van het kruis neer te buigen. Als Voorbidder betoont Jezus zich daar als de liefdevolle. In Hem staat het wonder der genade voor ons. Genade is uitgestort op Zijn lippen. In Zijn bloed is er verzoening voor al onze zonden. De Voorbidder heeft in Zijn kruislijden de bittere last van de toorn Gods voor Zijn volk gedragen. Omdat Jezus den dood biddend tegen ging, mogen de gelovigen, den dood juichend tegen treden. Jezus bidt aan het kruis! Hier is genade, goddelijke genade. Hier is een liefde, welke niet kan begrepen, maar alleen kan bewonderd en aan gebeden worden. Wij buigen ons dan ook eerbiedig bij het kruis neer, en luisterend naar den biddende Jezus, belijden wij: "Hoe onnaspeurlijk is de liefde Gods". Heeft dit wonder der liefde ons hart wel eens bewogen? Hebben wij in dezen biddende Jezus aan het kruis wel eens onze heerlijkheid gezien? Hebben wij juist daarom de liefde Gods er in bewonderd, omdat wij weten, dat Hij ook voor ons biddend in den dood ging? Dan is het ons een behoefte des harten bij het kruis te vertoeven. Dan is het ons daar goed. Want dan draagt de hemelse voorbidder ook onze noden weg in Zijn eigen dood.

Wat is het toch een wonder dat dit alles alzo is geschied. Geen mens had dat verdiend. Waardig zijn wij het, dat onze roep tot den Heere ijdel is, Maar de Voorbidder vervulde Zijn taak ook aan het kruis. Hij gaat zelfs door met Zijn voorbeden. Hij is opgevaren ten hemel, maar is daar de pleitbezorger voor Zijn gemeente, De liefde waarvan alles wat aan Christus is ons getuigt komt niet het minst uit, als wij er op letten, voor wie Jezus bidt aan het kruis, In dit gebed wordt de profetie van Jesaja vervuld, dat Hij niet alleen met de misdadigers is gerekend. Maar ook voor de overtreders gebeden heeft. Ook hier wordt het bewezen. dat de Rabbi van Nazareth betrouwbaarder was dan de Schriftgeleerden. De laatste toch wisten de wet aardig uit te spinnen. Lasten zeer zware lasten legden zij op aan het volk. maar zij raakten ze zelf met geen vinger aan. Zij wisten altijd wel iets te vinden, waardoor zij de wet konden ontkomen. Met Jezus is dit geheel anders. Hij kwam met een geweldige eis tot Zijn discipelen. Een eis

om van te rillen. Hij laat zien, dat naastenliefde nog heel wat meer betekent dan een goede gezindheid tegenover wie ons ook goedgezind zijn. Naastenliefde betekent liefde tot alle mensen Die God op onze levensweg heeft gesteld. Het houdt dus ook dit in; dat wij zullen bidden voor hen, die ons geweld aandoen en zullen; zegenen, die ons vloeken. Dit beginsel, dat ver boven alle spitsvondigheid van de Schriftgeleerden uitgaat, heeft Jezus zelf aan het kruis in praktijk gebracht. Want Hij bidt aan het kruis voor Zijn moordenaars.

Het eerste woord, door Jezus aan den folterpaal gesproken, is een gebed. En dan niet, Zoals men menselijk gezien, zou verwachten, een gebed, waarin de bidder zijn eigen nood uitklaagt en vraagt om wegneming uit de smart. Dit zouden wij doen. Maar dit wil en kon Jezus niet. Want wat daar met Hem gebeurde, was overeenkomstig Zijn eigen wil. Hij had zelf den smartweg gekozen, toen Wet en Profetie op den Thabor Zijn bloedige uitgang te Jeruzalem eisten, Hij had in den hof van Gethsemané Zijn wil vereënd met den wil Zijns Vaders. Hoewel Hem daar de lijdensbeker in alle bitterheid werd getoond, heeft Hij het onderhoud met Zijn Vader besloten met het: "Uw wil geschiede". En het was de wil des Vaders, dat de Zoon den smadelijke kruisdood zou ondergaan. Want alleen, als aan Gods recht werd voldaan, zou er voldoening kunnen zijn voor Gods kinderen. Jezus wilde dezen dood sterven, omdat Hij Zijn gemeente met eeuwig ontfermen lief had. Van deze zijde gezien, hebben Kajafas en Herodes en Pilatus en al Zijn vijanden niet anders gedaan, dan den wil Gods ten uitvoer brengen. Als Jezus dan ook aan het kruis geslagen wordt, is Hij niet bezorgd over zichzelf, maar over Zijn vijanden. Hij is bezorgd over mensen. Over de ruwe soldaten, de woeste dienaars van het recht, over de fanatieke Schriftgeleerden en de opgezweepte schare en de wenende vrouwen, dat is over zondaren, Die arme stumpers, welke geen van allen weten, wat zij doen, gaan Hem ter harte en daarom draagt Hij ze in het gebed op aan Zijn Vader. Als wij er dus op letten, voor wie Hij bidt, is het duidelijk, dat Zijn bede er velen omvat. Deze bede is ook hierin wel niet zonder beperking, maar toch zeer ruim. Jezus vraagt niet of God een enkele onder hen, de zonden niet wil toerekenen. Hij vraagt niet vergeving voor die enkele bij het kruis, in wier oog Hij misschien een traan zag blinken. Maar in het "vergeef hun" sluit Hij allen in, ook de woestelingen, op wier gelaat de bittere spot zich reeds gaat aftekenen. Straks zal deze spot Hem in ruime mate worden toegeslingerd. Hij weet het, maar toch is Hij ook voor hen een Voorbidder.

Dit is liefde, welke alle verstand te boven gaat. Jezus bidt voor Zijn vijanden en dat is de redding voor Zijn ganse kerk. Geen mens is van nature Zijn vriend. Ook wij niet, al zijn wij nog zoo vroom en Godsdienstig; wij kunnen alleen door genade Zijn vriend worden. Het is alleen door genade, dat wij tot de belijdenis komen: "Christus is alles". En zoo is alle voorbedding van Jezus voor de zondaren een bidden voor Zijn vijanden. Paulus mag er op wijzen dat vijanden met God worden verzoend, omdat Zijn Goddelijke voorbede over vijanden werd uitgesproken. Christus stierf voor ons, toen wij nog zondaars waren. . Wat is het groot, dat Jezus bidt voor Zijn vijanden! Want nu is er bij Hem nog redding voor mensen die zich door het ontdekkend licht des Geestes als vijanden van God leerden kennen. Dit gebed vertolkt liefde, zuivere reine liefde, welke naar vijanden uitgaat.

Christus bad voor Zijn vijanden. Maar nu moeten wij deze liefde niet alleen bewonderen, maar we moeten ook zelf aan het werk. De christen leest boven het hoofd van den Voorbidder aan het kruis: "Ga heen en doe gij desgelijks". Als Christus voor Zijn vijanden bidt, is dit ook de taak van den christen. Voorwaar, een zeer zware taak Bidden is vaak zo moeilijk. Maar bidden voor onze vijanden is wel het moeilijkste wat van ons mensen, egoïsten van nature, kan worden gevraagd. En toch is het mogelijk. Mogelijk door genade. Ziet maar, hoe de christen Stefanus sterft. Hij wordt doodgegooid en stervende zinkt hij neer met de bede op de lippen, dat de Heere hun deze zonde niet zal toerekenen. Maar dit bidden voor de vijanden is niet het leervak op de school, waar onderwijs gegeven wordt in menselijke eer en, deugd. maar op de school der genade, waar geleerd worden de deugden Gods. Als .de Heiligen Geest ons iets leert van het recht Gods, en ons onrecht. leren wij afzien van onszelf. Dan gaan al onze goede eigenschappen overboord. Dan worden wij heel arm en zwak. Maar dan leren wij ook uit Christus alleen leven. En waar dit is. daar is ook een oprechte begeerte om naar al de geboden Gods te mogen leven. Dan wordt Gods wet ons zoo lief en dierbaar. Ook als deze wet ons zegt: "Hebt uwe vijanden lief, doet wel dengenen, die u geweld aandoen en zegent hen, die u vloeken". Waar dit is, wordt geestelijke heldenmoed gekweekt en zielenadel verworven, zodat wij leren bidden ,zelfs voor onze vijanden. Wie, door het geloof, zich door de hogepriesterlijke voorbede van den Gekruiste gedragen weet, zal niet alleen voor zichzelf, maar ook voor Zijn vijanden de knie buigen en de handen vouwen tot gebed: Wij doen dit dus alleen, als wij zelf als verloren mensen uit den Gekruiste

leven. Want wij hebben dan onszelf als vijanden van God leren kennen. Maar dan wordt de mens, die van nature geneigd is om God en zijn naaste te haten, een bidder voor zijn vijanden.

Jesus richt Zijn gebed tot God in den hemel. Natuurlijk, want alle gebeden moeten tot God worden gericht. Alleen is het van groot belang, 'Wat deze God voor ons is en voor ons betekent Veel wordt er tot God gebeden, als tot een Macht, die boven ons staat, maar waarvan het moet worden afgewacht of hij ons zal kunnen en willen helpen. Dan is het roepen tot God eigenlijk niet veel anders dan het roepen tot het noodlot. Men bidt, want men kan het nooit weten, het zou misschien kunnen helpen. Het is te begrijpen, dat zulk bidden de ziel niet ontlaadt en geen nieuwe levensmoed en geloofskracht geeft. Het. wordt er niet lichter door in onze ziel, wat ook niet is te verwonderen. Er wordt tot God gebeden, terwijl men Hem wantrouwt. Terwijl men niet gelooft, dat Hij het gevraagde zal willen geven, of zelfs niet eens gelooft, dat Hij het geven kan. Als wij *tot* God bidden, moeten wij geloven dat Hij getrouw is aan Zijn Woord. Dat Hij in Christus met vaderlijke liefde over ons bewogen wil zijn.

Jesus bidt aan het kruis tot God en spreekt Hem aan met "Vader", "Vader vergeef het hun". De aardse hogepriester heeft nog maar kort geleden het schuldig over Hem uitgesproken, omdat Hij God Zijn Vader heeft genoemd. En straks zullen zij smalend aan den voet van het kruis Hem toeroepen: "indien gij Gods Zoon zijt, zoo kom af van het kruis. En nu belijdt Jesus God ,als Zijn Vader. Hij heeft Zijn zoonschap niet verloochend om zich uit den greep van het Sanhedrin te redden. Hij zal Zijn Zoon zijn ook niet gebruiken om zich uit het kruislijden te verlossen. Hij had dat kunnen doen, maar deed het niet; omdat Hij Zijn leven wilde stellen voor zondaren. Doch Hij gebruikt Zijn Zoon-zijn wel, om tot den Vader te bidden om de redding van Zijn vijanden. Als Hij straks in Zijn verlatenheid de ontroerende bede voor Zichzelf slaakt, is het "Mijn God" maar nu het om Zijn vijanden gaat, is het nog Vader

Ook hier bewees Hij het weer dat Hij niet als de zone Gods op de aarde kwam om Zichzelf te redden, of te dienen, maar om zondaren te redden.

Hij ging als Zone Gods in het bittere lijden in, opdat er voor Zijn Kerk uitkomst uit den bitteren nood zou zijn. "Vader!" Het IS alsof Jesus het in dit ene woord al wil uitdrukken: "wat er nu geschiedt, is niet mijn werk, het is ook niet mensenwerk, maar het is alles Uw werk. Het is toch ook Uw wil, dat ik hier aan het kruis hang en de pijn mij schier overweldigt."

"Vader!" Het is de bede des geloofs, welke aldus aanvangt. Ondanks het lijden, waarin Hij verkeert weet Hij in Gods weg te zijn. En Hij roept Zijn Vader niet aan, om over zijn harde lot te klagen, of ook maar het minste verwijt uit te spreken, maar alleen om den nood der zondaren aan Hem voor te leggen. Hier lijdt een Zoon, hier lijdt een Kind, een bitter lijden Hem door den Vader zelf opgelegd en toch blijft het vertrouwen in dezen Vader onbewogen. Ook geen verzoek om uit dit lijden te worden verlost, opdat het verzacht zal worden, maar de Vader naam wordt alleen aangeroepen, over de zonden der mensen. Want Hij leed Zelf voor deze zonden en dus kan Hij vergeving over deze zonden afsnaken. Vader! God kan alleen onze Vader Zijn door Christus. Alleen als de zonden, welke scheiding maakten tussen ons en den heiligen en rechtvaardigen God, door Christus werden verzoend. Het is alleen door Zijn Geest, dat wij roepen: "Abba, Vader". Maar hoe vaak wordt dan nog dit vertrouwen op God als onze Vader geschokt, als het zoo heel moeilijk is in het leven. Jezus houdt in het lijden aan God als aan Zijn Vader vast. Wat is het een voorrecht, als wij juist in de donkere dagen van ons leven, juist in de druk van het zware lijden, mogen vasthouden aan Gods vaderlijke trouw. Het is geen toeval of noodlot, waardoor ons de moeilijkheden van het leven worden toegeworpen, maar het is een vaderhand, welke ons het leed met liefde toemeet, opdat wij het zullen weten, dat alle dingen moeten medewerken ten goede. Dan hebben wij in tegenspoed geen medelijden met onszelf. Dan hebben wij wel wat anders te doen, dan te *klagen* over ons schijnbaar moeilijk *lot*. *Als* wij in het lijden op de vaderlijke trouw mogen zien, belijden wij: , In de grootste smarten, blijven onze harten in den Heere gerust". Ook in het lijden is de trouwe Gods groot. Want dat alles is nodig. En wie het zoo mag zien, weet het, dat Zijn juk altijd zacht en zijn last altijd licht is.

PSALM 147 : 2 en 6

Hij heelt gebrokenen van harte,
 En Hij verbindt z' in hunne smarte,
 Die, in' hun zonden en ellenden,
 Tot Hem zich ter genezing wenden.
 Hij telt het groot *getal* der starren,
 Die 't scherpst gezicht op aard' verwarren;
 Hij roept dat talloos heir te zamen,

En noemt die alle bij haar namen.
De Heer' betoont Zijn welbehagen
Aan hen, die needrig naar Hem vragen,
Hem vrezen. Zijne hulp verbeiden,
En door Zijn hand zich laten leiden;
Die, hoe het ook maag' tegenlopen,
Gestadig op Zijn goedheid hopen.
o Salem, roem den Heer' der heeren:
Wil uwen God, O Zion, eren.

Vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen. Is deze bede van Jezus door den Heere verhoord? Mogen wij dit eigenlijk wel vragen? Ja, eigenlijk is deze vraag overbodig, want de Heere hoort Christus altijd. Dat heeft Jezus ook Zelf ter bemoediging gezegd in het hogepriesterlijk gebed. Wat Jezus voor Zijn Kerk bidt, zal Hem gegeven worden. Maar ook, wat Hij bidt voor de ganse mensheid, zal Hem niet worden onthouden.

Natuurlijk Hij bidt inzonderheid voor degenen, die de Vader Hem heeft gegeven. Maar Zijn bede is ook van grote betekenis voor de wereld.

Als wij dus de vraag stellen, of deze bede van Jezus aan het kruis is verhoord, kan het antwoord niet anders dan bevestigend zijn. De verhoring dezer bede blijkt reeds uit het feit, dat het oordeel over het volk, dat zelf dat oordeel over zich had geroepen in het: "Zijn bloed kome over ons en onze kinderen". nog een veertig jaren werd uitgesteld. Het is toch wel een duidelijk bewijs, dat deze kruisbede werd verhoord. als straks de Romeinse hoofdman zich op de borst slaat. Christus onschuld belijdt en God gaat verheerlijken. En de volheid der verhoring komt als straks over een bonte schare als hier staat aan den voet van het kruis. de Geest des Heeren op den Pinksterdag wordt uitgestort.

Maar hieruit blijkt nu tevens, dat de vergeving hier bedoeld, voor allen niet hetzelfde betekent. Vergeving kan zijn uitstel verlenen van de straf, welke reeds is aangekondigd of vrijspraak, omdat de onschuld van de veroordeelde bewezen kan worden. In elk geval omdat er termen aanwezig zijn, iemand van zijn schuld te ontslaan. Christus nam de schuld van Zijn volk op Zich, opdat Hij ze zonder smet en zonder rimpel voor den Vader zou kunnen stellen. Welnu, in één van beide betekenissen is de bede van Christus over de ganse mensheid verhoord. Het is om de bede des Middelaars, dat de Heere het oordeel over de wereld nog uitstelt en dus de wereld nog tijd geeft zich tot God te bekeren Het is nog om Christus

verdienste, dat de roepstem tot bekering tot ons allen komt. Dat nog over het rond der aarde de blijde boodschap gebracht mag worden, dat Jezus Christus in de wereld is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren was. En het is ook om de hogepriesterlijke voorbede van den Middelaar dat de Heere Zijn Geest nog uitzend waardoor mensen worden getrokken uit de duisternis tot het wonderbare licht. Het is om Christus wil, Die met barmhartigheid over Zijn vijanden bewogen was, dat nog mensen worden ontdekt aan hun ellendestaat en uit den nood des harten tot God leren roepen. Het is daarom alleen. dat er nog slechte mensen zijn die het leren mogen wat het is uit genade te worden gerechtvaardigd.

Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.

Dat laatste betekent niet dat zij Jezus onbewust aan het kruis hebben geslagen. Het is haat, bittere haat welke de harten van velen vervulde. Haat bij veel Schriftgeleerden omdat Jezus hen als geveinsden aan de kaak had gesteld. Haat bij velen onder de schare, omdat zij zich tenslotte toch in Jezus zeer teleurgesteld zagen. Maar zij weten niet wat, zij doen. Zij zijn niet doordrongen van het vreselijke van hun daad. Zij kennen zelf de daadkracht en de droeve gevolgen van hun zonden niet. Dit wordt door Petrus bevestigd als hij hun op den Pinksterdag verwijt dat zij het heilig kind Jezus gedood hebben maar er terstond aan toevoegt. dat hij weet dat zij het door onwetendheid hebben gedaan. En Paulus schrijft aan Timotheus, dat hem, den Godslasteraar. barmhartigheid is geschied. dewijl hij het onwetend in zijn ongelovigheid had gedaan. Het niet weten wat zij doen onderscheidt deze mensen dus van hen die tegen beter weten zondigen. Het neemt natuurlijk de schuld niet weg, maar het laat ons zien wat een armzalige schepselen wij zijn, als wij zonder Christus voortleven. Gij weet niet wat gij doet. als gij Christus blijft verwerpen Als gij denkt viel zonder Hem te kunnen leven en straks ook te kunnen sterven. Want als gij Christus verwerpt, verwerpt gij het Leven.

Gij weet niet wat gij doet als gij tevreden zijt met een uitwendig Christendom. Want gij zijt dan een mens. die meent rijk te zijn en gij weet niet. hoe arm gij zijt. Want met een uitwendige Godsdienst gaat gij voor eeuwig verloren. Zonder waarachtige bekering des harten zal niemand het Koninkrijk Gods kunnen zien.

Gij weet niet. arme mens, wat gij doet. Maar de Heere wil het u nog leren door het ontdekkende licht van Zijn Heiligen Geest. Hij wil het u nog laten zien dat gij bezig zijt uzelf een plaats klaar te maken in het eeuwig verderf. Onze hogepriesterlijke kruisbede hoe ruim, ook heeft dus ook weer Zijn

bepierking. Het is niet een bede voor hen, die zich welbewust en met opzet. In de zonden verharden. Er zijn mensen, die Jezus den, doodsteek willen geven, niet omdat zij den Nazarener niet begrijpen, maar juist, omdat zij moeten erkennen, dat Hij de Zoon van God is. Men kan de zonde doen omdat men verblind is. De mens is toch dood in zonden en misdaden. En men kan de zonden doen, uit haat tegen God; haat. die wij welbewust in ons hart voeden.

Voor deze laatste bad Christus niet. Zij zullen aan het verderf worden overgeleverd. Eenmaal zal Christus zelf vernietigen, die niet hebben gewild, dat Hij Koning over hen zou zijn. Maar Jezus zond een bede op voor den zondaar, voor Zijn vijanden, die niet weten wat zij doen. Zij zijn volkomen schuldig, maar Jezus is met diep medelijden over den zondaar bewogen. De zondaar, die altijd zijn eigen zaligheid in den weg staat. De Zondaar, die het maar niet begrijpt. dat zijn gerechtigheden voor God niet kunnen bestaan. Natuurlijk. het is eigen schuld. dat wij van nature vijanden Gods zijn. Want dat wij nu in onze natuurstaat niet anders kunnen dan zondigen, is omdat wij niet anders wilden.

Jezus bidt om vergeving voor Zijn vijanden. Dat is wel een heel rijke troost voor den zondaar, die waarlijk een oog kreeg voor zijn schuld. Geheel het lijden van Christus is voor den zondaar. Hij heeft al de golven en baren der gerechtigheid Gods over zich heen laten gaan. opdat Hij zondaars van de eis van dit recht zou verlossen en behoudenis zou schenken. Als wij waarlijk werden ontdekt aan ons zelf, zullen wij het belijden niet waardig te zijn in de voorbede van Christus te zijn besloten. En toch heeft Jezus vergeving gevraagd voor de overtreders. toch heeft Hij door Zijn lijden en sterven vergeving verdiend voor de overtreders. Vergeving vroeg Hij ook voor de zonden. die zich bergen-hoog voor u verheffen. Want ook voor de grootste der overtreders heeft Jezus gebeden. Zijn wij overtreders? Wat is het toch erg, als wij het niet zijn. Dan weten wij niet, wat wij doen, maar dan weten wij ook niet, wat wij zijn. Als echter de Heilige Geest ons doet zien in de spiegel van Gods heilige wet, dan wordt het geleerd, dat wij met al onze menslievendheid misschien en met al onze vroomheid, geneigd zijn om God en onze naaste te haten.

Vijanden van God zijn wij. Als het licht Gods in onze harten schijnt, wordt het openbaar, dat, wij onszelf zochten. Dat wij ook in ons godsdienstig leven onszelf op het oog hadden. En wie zichzelf liefheeft, haat den Heere. Maar wie door God geleerd wordt, zal Zijn eigen zondig bestaan gaan haten. Gods Geest laat ons zien, hoe slecht wij zijn. Maar alleen slechte

mensen kunnen in Christus heerlijkheid zien. Voor deze is het als een beker koud water voor een dorstig hart, dat Jezus voor de overtreders. gebeden en geleden heeft.

Hij heeft voor hen gebeden en geleden. Zijn lijden en bidden, gaat samen. Zijn foltering is de redding van Zijn volle. Zijn van God verlaten zijn brengt Zijn volk tot de gemeenschap met God. Zijn armoede werd onze vreugde. Dit, is het wonder der goddelijke genade, waarbij wij inzonderheid in de lijdensweken mogen stilstaan. Jezus voor de overtreders geleden en gebeden. Jezus de helse pijnen geleden, opdat zondaars de welverdiende straf zouden kunnen ontgaan en wederom tot genade komen. Jezus in de duisternis van het lijden, opdat overtreders zouden wandelen in het licht der Godsgemeenschap, Leer dan bij den Gekruiste schuilen met al uw zonde en schuld, Hij heeft geleden en dus is er vergeving in Zijn bloed voor al uw zonden, Hij heeft gebeden voor de overtreders en dat is het bewijs, dat Hij ook u, verloren zondaar in uzelf, in ontferming wil aannemen, Doe dan afstand van al uw eigengemaakte vroomheid en eigengerechtigheid. Want Christus heeft voor Zijn vijanden gebeden, Hij is in deze wereld gekomen niet om rechtvaardigen, maar om zondaars tot bekering te roepen. Gij kunt alleen maar bij Hem terecht, als gij een zondaar zijt. Als gij al uwe gerechtigheden als onbestaanbaar voor Gods heilig recht hebt leren kennen, Maar wie Hem als een verlorene te voet mag vallen, zal van Hem zijn wegen leren.

Zoo groot is de zonde van Gods Kerk, dat het schrikkelijke kruislijden nodig was, om de straf dier zonden te dragen. Zoo groot was ook onze schuld. Als wij uit Zijn genade-volheid mogen leven, dan weten wij het ook, dat wij met onze zonden Zijn doornenkroon hebben gevlochten en Zijn lijdensbeker gevuld. Zoo groot was de liefde van Christus, van eeuwigheid af. Tot een zondaarsvolk, dat Hij in den tijd al dit lijden heeft willen dragen en daarbij Zijn kerk tot vergeving aan den Vader heeft opgedragen, Hebt ook gij in dit lijden verzoening gevonden voor uw schuldig hart? De dag van het oordeel wordt *nog* over u uitgesteld, De Heere doet u nog zijn, in het heden der genade verkeren, opdat gij in dezen uwen dag nog zou bekennen, wat tot vrede dient. Nog wordt in de Schrift u het kruis voorgesteld met den biddende en lijdende Hogepriester. Arme zondaar, dáár moet gij zijn. Daar moogt gij heen vluchten met uw, door schuld verslagen hart, Waag het. Waag het gerust. Want van Hem mag het worden betuigd, dat Hij geenszins zal uitwerpen wie tot Hem komt, Hij heeft geleden en gebeden om doemwaardige schepselen van de straf te

ontheffen en een vrije toegang tot God te verschaffen. Rust dan niet, voordat gij in den biddende en lijdende Borg den Heere als uw Vader mocht ontmoeten.

Zalig de mens, die in dat lijden bij aanvang en voortgang verzoening heeft gevonden. Hem is deze biddende Hogepriester aan het kruis zoo dierbaar. Want Hij vond de gerechtigheid niet in Zijn eigen verdienste of in zijn werken, maar in het lijden en sterven van Christus, Hij werd gered, niet om zijn roepen uit den nood des harten, maar omdat Christus met Zijn voorbede tussentrad bij den Vader. Jezus pleitte om onze verzoening, door den Vader te wijzen op Zijn kruis en lijden. En deze mens wordt behouden, omdat Christus nog steeds met Zijn voorbede bij den Vader wil tussentreden.

Geldt dit ook voor u ? Dan buigt gij ook in de lijdensweken neer voor het kruis en luistert met diep ontzag en heilige aanbidding naar den Voorbidder, Ja, dan bidden wij mee; "Heere, vergeef *ons* onze zonden om Uws Zoons wil en doe ons wandelen in het licht der verlossing."

Verlost! Straks voor eeuwig verlost, omdat Christus het wierookvat der voorbede opheft. Omdat Zijn verzoenend sterven blijft het rustpunt van ons hart.

AMEN.

PSALM 86 : 3

Heer', door goedheid aangedreven,
Zijt gij mild in 't schuld vergeven;
Wie u aanroeft in den nood,
Vindt Uw gunst oneindig groot.
Heer', neem mijn gebed ter ore;
Wil naar mijne smeekstem horen;
Merk, naar Uw goedgunstigheên,
Op de stem van mijn gebeên.

RIJSSEN.

J. SPELT

